

кална библиография" — 8 тома 1837—44), „Histoire générale de la musique“, (Обща история на музиката) (1866—1875), „Traité de la fugue et du contrepoint“, (Трактатът по fuga и контрапункта) (1825), „Traité complet de la théorie et de la pratique de l'harmonie“, (Пълен трактатът по теория и практика на хармонията — 1875), после: „Mémoires sur l'harmonie simultanée chez les Grecs et les romains“, (Бележки върху общността в хармонията у гърците и римляните — 1858), „Méthode élémentaire et abrégée d'harmonie et d'accompagnement“, (Първоначален и съкратен метод за хармония и съпровод — 1824), „Esquisse de l'histoire de l'harmonie“, (Скица по история на хармонията — 1840), „Méthode des méthodes de Piano“, (Метода на методите за пиано — 1837), „Méthode des méthodes de chant“, (Метода на методите за пъене — 1841), „Notice biographique de N. Paganini“, (Биографична бележка за Н. Паганини — 1851), „A. Stradivari“ (1856). Като компонист, Ф. се представлява от един не малък брой творби, нъкои от които извяват творческа дарба: 2 симфонии, 3 квинтета, 1 секстетъ (за 2 пиана и струнен квартетъ), сонати и др. творби за пиано, 6 опери и църковна музика.

Фигура (музикална), фр. figure — дума, с която нъкога в Франция, сж означавали една група от ноти, образувачи конструктивната част на един мотив, или — от които е произлзъл цълия мотив. (Brenet)

Фигура обликва, лат. figura obliqua — ср. Лигатура.

Фигурална музика, лат. cantus figuralis — се наричат многогласни композиции, в които контрапункта е фигуриран с всевъзможни видове ритми — въ противовес на хоралната, в която нотите сж еднакви.

Фигуриране, лат. figuration — се нарича украсяването на една основна мелодия — чрез вмъкването на мелодично-ритмични фигури или мотиви, произхождащи от измъненето на самата мелодия, или пък на такива, които не произхождат от нея — с нетематични фигури.

Фигушъ, Бистри Вилиамъ — Fíguš, Bystry Viliam — словашки компо-

нистъ, авторъ на първата словашка опера, род. 28 февр. 1875 в Банска-бистрица (Словашко), компониралъ сюита „Изъ моята младостъ“ за оркестъръ, 1 клавирквартетъ, едно клавиртрио „Изъ детския животъ“, 3 сонатини за цигулка и пиано, „Словашка пъсенъ“ за соли, хоръ и оркестъръ, операта „Детванъ“ (1928), пъсни и хорове. Ф. е събралъ и хармонизиралъ много словашки народни пъсии, нъколко стотинъ от които е направилъ за пиано (заедно с текстовете),

Фиделъ, фр. fidel — старото име на струнните инструменти, — равнозначно с виела, виола.

Фидлеръ, Аугустъ Максъ — Fiedler, August Max — диригентъ и компонистъ, род. 31 дек. 1859 в Цитау, възпитаник на Лайпцигската консерватория, учител и дирикторъ на консерваторията, и диригентъ на Филхармоничните концерти в Хамбургъ. 1908—12 диригентъ на симф. концерти въ Бостонъ, 1912—16 г. е в Берлинъ, отъ 1916 година е градски музикадирикторъ в Есенъ. Писалъ: една увертюра и една симфония, струнен квартетъ, струнен квинтетъ, клавирини нъща и пъсни. Ф. е сега единствения живъ и значителенъ представител на романтическите диригентски традиции отъ миналия вѣкъ.

Фиеро, ит. fiero — гордо, надутъ — (знакъ за изпълнение).

Физисъ, нѣм. Fisis — по нѣмското наименование = фа двоенъ диезъ.

Фийолъ, Анри — Filleul, Henry — французски компонистъ, род. 11 май 1877 в Лавалъ, ученик на Лавинякъ и Касадсю въ Парижката консерватория, дирикторъ на Музикалното училище въ С. Омеръ; най-значителни отъ неговитъ композиции сж: 1 симфония, сюита и симфонични епизоди, „Фламандски сцени“ — за оркестъръ, концертъ за чело и оркестъръ, библейска драма „Мария Магдалина“, комична опера „Le ingénieur de Triboulet“ и др.

Филаръ иль туано, ит. filar il tuono, фр. filer de son — въ италиянската пѣвческа школа — се нарича постояното, равномерно, еднакво течение на тона.